

РЕШЕНИЕ

№ 809

гр. София, 19.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в публично заседание на шести февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Галина Ташева
Георги Ст. Чехларов

при участието на секретаря Цветелина П. Добрева Кочовски като разгледа докладваното от Георги Ст. Чехларов Въззивно гражданско дело № 20221100501639 по описа за 2022 година

С решение № 20179726/01.09.2021 г. по гр.д. № 26082/2020 г. по описа на СРС, 176 с-в съдът е отхвърлил предявения от К. Д. М. срещу „** часа“ ЕООД иск с правно основание чл. 49 вр. чл. 45, ал.1 ЗЗД за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 10 000 лв., предявен като частичен от вземане в общ размер от 50 000 лв., представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди от публикация във в-к „24 часа“ от 21.08.2019г. (сряда) в бр.№ 227 в материал под заглавието : „Борецът М. от Пловдив е топлата връзка на А.А. с М.С. – двамата босове на нелегалните цигари у нас“ и на стр. 17 от бр.№227 от 21.08.2019г със заглавие: „2 месеца след ареста на алкохолния бос джипът на посредника е запален“ и на стр. 17 от бр.№ 227 от 21.08.2019г. за материал, озаглавен „Разследване“.

Недоволен от съдебното решение е останал ищецът К. Д. М., който в законоустановения срок е подал настоящата въззивна жалба, с която излага, че съдът е допуснал нарушение на материалния закон и неправилно е ценил събраните пред него доказателства, в резултат на което неправилно е приел, че използваните в процесната статия думи и изрази не съставляват обида и клевета. Твърди, че неправилно първоинстанционния съд е приел, че в статията няма обидни и клеветнически твърдения, доколкото е описан като посредник между криминално проявени лица. Въззивникът сочи, че у читателя остава усещането, че е лице, свързано с престъпния свят. Съответно моли въззивният съд да отмени обжалваното съдебно решение и да

постанови друго, с което да уважи изцяло предявеният от него частичен иск с правно основание чл. 49 ЗЗД.

В срок по делото е постъпил отговор на въззивната жалба от страна на ответника „** часа“ ЕООД, с който се излага становище за правилност и законосъобразност на обжалваното решение. Поддържа се, че с процесната статия са изложени обстоятелства, които са „ноторно“ известни- познанството на ищеца с посочените в статията лица, факта, че той има бизнес с наргилета, както и че джипът му е запален, като в нито един момент не се твърди, че той е посредник между криминално проявени лица. Освен това се сочи, че ищецът е публична личност и следва да търпи по-високо ниво на критика по отношение на поведението си в обществото, като същевременно се поддържа, че нито едно от изложените в статията обстоятелства не е позорящо. Евентуално, се твърди, че дори и да е такова, то отговаря на обективната истина и е в интерес на обществото да получи тази информация, тъй като хората, които живеят около него са притеснени от случая с неговия джип и имат право да знаят, че посегателството срещу последния е в тясна връзка с поведението му т.е. че те не са застрашени. Евентуално се поддържа, че дори и да се установи, че сочената в публикацията информация е невярна, тя е била предмет на предварителна добросъвестна журналистическа проверка и предвид това за вредите от нея не следва да се носи отговорност по реда на чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД.

С оглед изложеното въззиваемият моли въззивния съд да потвърди обжалваното решение като правилно и законосъобразно.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид доводите, наведени с въззивната жалба, за наличието на пороци на атакувания съдебен акт, приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Не са допуснати нарушения на императивни материални норми, за приложението на които въззивният съд е длъжен да следи служебно. По доводите за неправилност на решението въззивният съд намира следното:

Пред първоинстанционния съд е предявен иск за обезщетение на вреди, настъпили в резултат от противоправни действия, съставляващи използване на обидни и клеветнически думи и изрази, в публикация във вестник „24 часа“ от 21.08.2019 г. (сряда) в бр. № 227 в материал под заглавието: „Борецът М. от Пловдив е топлат

връзка на А.А. с М.С. – двамата босове на нелегалните цигари у нас“, поставено на началната страница на изданието и продължен на стр. 17 от бр. № 227 от 21.08.2019 г. под същото заглавие в материал назован като „разследване“ с начално заглавие „2 месеца след ареста на алкохолния бос джипът на посредника е запален“, със следното относимо към спора съдържание:

Заглавие: *„Борецът М. от Пловдив е топлата връзка на А.А. с М.С.- двамата босове на нелегалните цигари у нас“;*

От съдържанието на стр.17 от вестника: *„ 2 месеца след ареста на алкохолния бос джипът на посредника е запален“;* след описание къде е запалено МПС се посочва кой е собственикът му чрез следното *„ ..Това е бившият борец К. М.. В миналото е работел с А.Г.-С., заместник на Г.И. от ВИС-2 в града под тепетата..“;* следва обяснение за възникнал конфликт между посочените лица през 2010 г., довел до разделянето им и се посочва, че *„ ...Още тогава М. вече е близък с друг местен бизнесмен с малко име А., който тепърва ще става по-богат и влиятелен. Това е А., сочен за организатор на най-модерната разбивана досега у нас фабрика за нелегални цигари в село Труд.“;* Излага се твърдението, че в публичното пространство се появява и лицето С.С. и се навежда следното *„ ...Според източник на „24 часа“ от Пловдив точно К. М. е най-вероятната връзка между А.А. и фамилията С....“* като след това се обяснява, че последните двама са собственици на две от най-големите фабрики за производство на нелегални цигари в страната. Следва изложение на предприети срещу тях действия от страна на държавата за извършени престъпления и издирването на едно от замесените лица, като с големи букви, точно след това се посочва *„ джипът на бореца М. е запален 2 месеца след ареста на М.С., докато синът му още се издирва“.* След това веднага следва обяснение, че *„.....В местните криминални среди М. е подозиран в продажба на наркотици. През 2014 г. при проверка на пътя от униформени служители гълта пликчета бял прах, които се оказват кокаин. Имал е бизнес с наргилета по нощните заведения, където е виждан в компанията както на А.А., така и на С.С..“.* Статията продължава с развитие на въпроса за криминална дейност на другите спомената в нея лица извън въззивника. В нея никъде не е посочено, че информацията не е авторска и че съставлява пресъздаване на друга публично разпространена информация от други или същата медия.

По делото не е спорно авторството на посочената статия, както и че въззиваемият е издател на вестника. Няма спор и по точността на соченото от ищеца заглавие и съдържащите се в статията думи и изрази, като тези обстоятелства се установяват и от представените писмени доказателства.

По делото са представени следните статии на вестник „Марица“ – публикация от 11.12.2012 г. със заглавие „М. гълта пакет при обиск, едва го спасяват“ и от 05.02.2014 г. със заглавие „Отмъщение и дългове са версиите, по които работи полицията.“.

Представена е и предходна статия от вестник „24 часа“ от 11.12.2012 г. със заглавие „Бивш борец гълта дрога при обиск. Едва го спасяват.“ като изрично се посочва, че източник на публикацията е статия на вестник „Марица“ от 11.12.2012 г.

По делото са разпитани К.Б., А.М. и Д.Й., от чиито показания става ясно, че преди публикуването на процесната статия, е извършена проверка на информацията, но тя е извършена предимно чрез проверка на публикувани други статии в интернет, включително от същия издател, като в нито един момент не са дава ясна и конкретна информация, че точно за процесната публикация е направена проверка в независими източници, които могат да се приемат основателно за достоверни. Твърденията, че принципно се правят справки с МВР и Прокуратурата са неконкретизирани и не сочат на данни, че в процесния случай такава справка е направена по отношение на самия ищец и неговите връзки с другите, сочени в статията лица.

По делото е разпитан и свидетелят Г.З., който установява с показанията си, че ищецът е чувствителна личност и много тежко е приел, направените в нея твърдения за негови близки връзки с двама бизнесмени, които не познава. Той се затворил в себе си, не излизал навън един месец. Имал проблеми и с бизнеса, тъй като новите заведения в града не искали да работят с него, а някой от старите се отдръпнали.

При така събраните доказателства по делото първоинстанционният съд е приел, че използваните думи и изрази в процесната статия не съставляват обида, както и не покриват признаците на позорящи клеветнически твърдения. Съответно е отхвърлил предявения частичен иск като неоснователен и недоказан.

Въз основа на събраните по делото доказателства настоящата инстанция намира, че направените във въззивната жалба възражения по правилността на първоинстанционното съдебно решение са частично основателни. В тази връзка съдът намира, че свободата на печата и средствата за масова информация, както и правото на мнение и на търсене и разпространяване на информация са защитени от чл. 40, ал. 1, чл. 39, ал.1 и чл. 41, ал. 1 от Конституцията на Република България. Според чл. 39, ал. 1 от Конституцията всеки има право да изразява мнение и да го разпространява чрез слово - писмено или устно, чрез звук, изображение или по друг начин. Пределите на законосъобразно упражняване на това право са определени в разпоредбата на чл. 39, ал. 2, според която същото не може да се използва за накърняване на правата и доброто име на друго и за призоваване към насилствена промяна на конституционно установения ред, към извършване на престъпления, към разпалване на вражда или към насилие над личността. В същия смисъл е и нормата на чл. 10, ал. 1 от Европейската конвенция за правата на човека и основните свободи, според която „всеки има право на свобода на изразяването на мнения. Това право включва свободата да отстоява своето мнение, да получава и да разпространява информация и идеи без намеса на държавните власти и независимо от държавните граници“. Според чл. 10, ал. 2 “ползването на тези

свободи, доколкото е съпроводено със задължения и отговорности, може да бъде обусловено от процедури, условия, ограничения или санкции, които са предвидени от закона и са необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност, териториалната цялост, за предотвратяване на безредици или на престъпления, за защитата на здравето и морала, както и на репутацията или на правата на другите, за предотвратяване на изтичането на секретна информация или за поддържане на авторитета и безпристрастността на правосъдието”.

В контекста на изложеното, предмет на преценка при правомерността на процесните изрази, следва да бъде съпоставката между правото на защита на честта и доброто име на въззивниците по чл.32 КРБ и свободата на средствата за масова информация гарантирана чл. 40, ал.1 КРБ. Намеса в тези права и тяхното ограничаване е допустима само в изрично посочени случаи, включително за защита на правата и доброто име на другите (чл. 39, ал.2 и чл.41, ал.1, изр.II КРБ). Между двете конституционно защитени ценности (свободата на средствата за масова информация и защитата на доброто име) няма йерархично подредба по значимост, а изключенията при ограничаването на правото на мнение и информация следва да се тълкуват ограничително (така и Решение №7/04.06.1996 г. на КС по к.дело №1/96 г., мотиви-раздел II, т.7 и раздел III, т.1.). От изложеното следва, че едно изявление е противоправно само доколкото накърнява доброто име на адресата му в обществото и доколкото това изявление не е вярно.

Правото на чест, достойнство и добро име на личността е правно значима ценност, която е защитена от законоустановения ред в държавата като субективно право от категорията на абсолютните права (арг. и от чл.32, ал.1 от Конституцията).

Разгласяването на несъществуващо позорно обстоятелство или приписването на неизвършено престъпление е противоправно деяние – клевета (чл.147, ал.1 от НК). С това деяние се накърнява правото на чест и достойнство на лицето и положителната обществена оценка за личността му, неговата самооценка. За да е налице „клевета” от обективна страна се изисква да са засегнати обществените отношения, осигуряващи неприкосновеността на доброто име на човека в обществото, на положителната обществена оценка за личността. Деянието може да се осъществи както чрез разгласяване на неистинско позорно обстоятелство за пострадалия, така и чрез приписването му на неизвършено от него престъпление. Разгласяването е довеждане до знанието на трето лице на определено несъществуващо позорно обстоятелство, което деецът свързва с личността на пострадалия. Позорното обстоятелство е твърдение за съществуването на определен факт, свързан от дееца с личността на пострадалия, който е от естество да накърни неговото добро име в обществото. Твърдението трябва да е ясно и да съдържа информация, която да бъде поднесена от разгласяващия като сигурно, несъмнено знание за съдържащите се в нея факти, т.е. необходимо е

разгласяващото лице да съобщи свои твърдения, такива, които изхождат лично от него и зад които застава с думите си, претендирайки, че знае, че тези обстоятелства са безспорен факт. Освен това обстоятелствата трябва обективно да бъдат съобщени, а не да се извеждат чрез предположения, асоциации, интерпретации или други форми на субективна психическа дейност. В този смисъл предмет на клеветата могат да бъдат само факти, но не и субективната интерпретация на тези факти. Втората форма на деянието е приписване на пострадалия на неизвършено от него престъпление. При тази форма на клевета деецът твърди пред трето лица, че последният е извършил някакво конкретно престъпление, което той в действителност не е извършил.

Противоправно деяние е и обидата, като тя ще е налице, ако се каже или извърши нещо унижително за честта или достойнството на друго в негово присъствие (чл. 146, ал. 1 НК). Унизителният характер на казаното следва да се преценява на основата на приетите в обществото морални норми за нормално човешко общуване, като без значение е обстоятелството дали казаното отговаря на действителността, дали направената от дееца оценка е основателна. Обидата може да се осъществи, както устно, така и писмено, като е необходимо обидните думи да се възприемат от пострадалия. Само по себе си, обаче, мнението, ако не е неприлично, непристойно отнасяне срещу някого, не осъществява престъпния състав на обидата. В този смисъл следва да бъде направено разграничението между отрицателното мнение, което по същество представлява критика на някого и обидата. За да е налице обида, следва да бъдат казани думи, обективно годни да накърнят достойнството на пострадалия, които според господстващия морал са неприлични, вулгарни и цинични. Следователно обидата е лично унижаващо отнасяне към някого. Докато мнението представлява лично становище, с което се изразява позиция или оценка на личности и събития.

Разграничителния критерий между двата вида деяние е изяснен от теорията и практиката, и това е характерът на информацията, отнасяща се до пострадалия. При обидата деецът дава своя негативна оценка за личността на пострадалия под формата на епитети, квалификации, сравнения и пр., които по своето съдържание засягат честта и достойнството на адресата на същата информация и се обективират с такава цел. При клеветата не се дава личностна оценка на пострадалия, а се разпространяват позорни обстоятелства за честта му, които не са истински или му се преписва престъпление, което не е извършил.

От изложеното следва, че при преценка основателността на предявените искове, на проверка за истинност подлежат фактическите твърдения. В случай че същите са неверни и позорят адресата, това може да послужи като основание за ангажиране отговорността на ответника. Мненията и оценките от своя страна не подлежат на проверка за вярност, тъй като не представляват конкретни факти от обективната действителност, поради което те могат да ангажират отговорността на дееца, само ако

представяват обида. В този смисъл са задължителните разяснения, дадени с постановени по реда на чл. 290 ГПК съдебни решения (решение № 85 от 23.03.2012 г. по гр. д. № 1486/2011 г., ГК, IV ГО, на ВКС; решение № 86 от 29.01.2010 г. по гр. д. № 92/2009 г., ГК, II ГО; решение № 62 от 06.03.2012 г. по гр. д. № 1376/2011 г., ГК, IV ГО на ВКС и др.).

Дори оценките и мненията обаче, следва да са изградени върху някаква подкрепяща ги достатъчна фактическа база. Липсата на достатъчно фактическо основание в подкрепа на оценъчните съждения означава злоупотреба със свободата на слово, което е виновно и противоправно поведение (Pedersen and Baadsgaard v. Denmark [GC], no. 49017/99, § 76, ECHR 2004 XI; Jerusalem v. Austria, no. 26958/95, § 43, ECHR 2001-II и Решение № 369/2015 г. по гр. д. 2 098/2015 г. IV Г. О. на ВКС). Съдът е длъжен във всеки конкретен случай да подложи на изследване и преценка дали конкретно изказване с негативно спрямо засегнатото лице съдържание, освен оценка и мнение по обществен въпрос, не обективира и твърдение за конкретен злепоставящ факт. Само при наличие на твърдение за факт, което е невярно, следва да се прецени дали разгласяването му е противоправно и виновно, дали съставлява злоупотреба с право извън горепосочените нормативно установени предели.

Съдебната практика приема, че когато източник на деликта е клеветническо твърдение, по аргумент от чл.147, ал.2 НК, доказателствената тежест се размества, като в полза на ищеца е установена оборимата законова презумпция, че дискредитиращите го твърдения са неверни. Ето защо ответникът следва да ангажира безспорни доказателства, че изнесеното от него е истина. Дори и да се установи, че изложените фактически твърдения са неистински, авторът и съответно издателят не носят отговорност по реда на чл. 49 ЗЗД, ако докажат по делото, че преди разгласяването на информацията са проявили професионална добросъвестност и са извършили необходимата проверка, относно истинността на информацията, съгласно установената журналистическа практика, вътрешните фактически правила на съответната колегия или издателство, чрез използване на обективно съществуващите и възможни източници на информация.(решение № 557 от 28.01.2011 г. по гр.д. № 1599/2009 г. на III г.о. на ВКС).

С оглед на всичко изложено съдът следва да извърши преценка дали използваните думи и изрази са обидни или клеветнически. Следва да се прецени също дали публикуваните думи и изрази не представляват оценки и мнения, в който случай също на преценка подлежи и дали оценъчните съждения са подкрепени от достатъчна фактическа база, тъй като противното означава злоупотреба със свободата на слово, което е виновно и противоправно поведение.

Във връзка с горното следва изрично да се посочи, че правораздавателната компетентност на съда е очертаната от исковата молба и въззивната жалба, поради

което и границите на решаващата дейност на съда е ограничена до изложените твърдения в исковата молба, представляващи основание на предявения иск и наведените доводи във въззивната жалба. Поради това и преценката за „противоправно поведение“ следва да се сведе само до посочените от ищците в исковата молба думи и изрази.

С оглед изложеното съдът намира за неоснователно твърдението на въззивника, че първоинстанционният съд неправилно е приел, че използваните в статията думи и изрази не съставляват обида. От съдържанието на публикацията е видно, че използването думи и изрази не съставляват оценка на личността и поведението на въззивника и в тази връзка не са вулгарни, цинични и съответно недопустими с оглед приетото от обществения морал.

Основателно е обаче възражението, че същите представляват клеветнически твърдения. В тази връзка съдът приема, че като се проследи контекста на използваните думи и изрази се установява, че цялостното внушение на материала до обществото е, че въззивникът има близки отношения, при това делови, с лица, които са сочат като извършители на престъпна дейност, в частност че посреднички в отношенията им с цел улесняването на престъпно поведение. Видно е, че първоначално заглавието посочва „топла връзка“ между въззивника и тези лица, като веднага след това, в началото на материала присъства и думата „посредник“. Акцентът на споменаването на въззивника в публикацията не е върху запалването на джипа му, а е върху наличието на взаимоотношения между него и криминално проявени лица и то не какви да е, а такива по посредническа дейност между тях. Именно в този аспект се споменава и запалването на джипа му като се внушава, че това е станало именно във връзка или поради тези контакти. В този смисъл дори се посочва, че автомобилът е запален докато се издирва синът на едно от споменаваните лица, който от своя страна обвинява приближен на въззивника, за ареста на баща му. Има и директно насочване на вниманието на обществото към това, че въззивникът е „връзка“ между две криминално проявени лица. Всичко това е подсилено и от твърдения за наличие на минали отношения на въззивника с личности от ВИС-2.

Горното съставлява публично и широко разпространение на твърдения за факти, които имат характер на позорящи, доколкото приписването на съпричастност на едно лице към престъпна дейност в голяма степен накърнява възприятията за него както от обществото като цяло, така и от близките и семейството му. Въззиваемият не носи отговорност за разпространението на позорящи факти, само ако докаже по несъмнен начин, че те отговарят на обективната истина. В рамките на настоящето производство обаче не са събрани доказателства, от които може да се направи обоснован извод, че твърденията, разпространени с процесната статия са истина, включително дори за наличието на познанство и контакт между сочените в статията лица и въззивника.

На следващо място, както е посочено и горе, дори и фактическите твърдения да са позорящи и да не отговарят на обективната истина, въззиваемият може да се освободи от отговорност ако установи, че авторът на публикацията и/или ангажираният екип са направили професионална, добросъвестна проверка на информацията, която ще се публикува при поне два независими и относително достоверни източника, съобразно конкретиката на случая. В настоящия случай обаче не са налице доказателства за извършването на такава предварителна проверка, доколкото свидетелите установят, че са проверили информацията си в интернет и от други публикации на издателя-въззиваем. Същите не дават сведения за това, че конкретно във връзка със споменаването на въззивника в статията и неговите взаимоотношения с останалите сочени лица, е направена справка в достоверни регистри, получена е информация от лица, които са присъствали на място за цитираните случай и други, а като се има предвид, че акцент на материала е криминална дейност на други личности, с голяма вероятност може да се приеме, че споменатите в свидетелските показания проверки в прокуратурата, касаят именно тяхната дейност, а не тази на въззивника. В тази връзка съдът отчита, че предвид характера на публикувания материал, не може да се очаква, че въззиваемият може да призове като свидетели източниците си на информация, за да докаже, че е направил добросъвестна проверка на същата, но въпреки това намира, че от така събрания доказателствен материал, в частност от свидетелските показания, не може да се изведе еднозначен извод, че е направена една възможно най-пълна проверка, която да обоснове у журналиста извод за значителна степен на достоверност на разпространените факти.

Отделно от горното и в частност по отношение на твърдението на въззиваемия, че статията възпроизвежда информация от други предходни публикации на друга медия, съдът намира следното:

Тези твърдения могат да се разглеждат единствено по отношение на посоченото в статията, че „.....*В местните криминални среди М. е подозиран в продажба на наркотици. През 2014 г. при проверка на пътя от униформени служители гълта пликчета бял прах, които се оказват кокаин. Имал е бизнес с наргилета по нощните заведения, където е виждан в компанията както на А.А., така и на С.С..*“, доколкото само за тази част от нея по делото са представени доказателства, че е била обект на журналистическо внимание и в други публикации. Съдът намира, че в самата статия няма позоваване на друг източник като предходна публикация на друга медия за изложените обстоятелства. В нито един момент в статията не се посочва, че тя е взета от друга медия и съответно че съставлява „препечатване“ на чужд материал. Напротив, така както е публикувана, тя създава сигурното усещане, че материалът е авторски и съответно проверен и публикуван от автора/неговия издател, а не че съставлява излагане на твърдения, направени от друго лице. Предвид това отговорността на

въззиваемия не се изключва и съобразно твърденията му, че материалът частично представлява възпроизвеждане на вече публикувана от друга медия информация, без да се излиза от направените там внушения и използваните изрази. Действително, в рамките на делото са представени статии от други медии, които съдържат такива фактически твърдения – че въззивникът е погълнал наркотици при проверка от органите на реда, че е познат в престъпните среди, но както е посочено и горе, в самата процесна статия не е посочено изрично, че пресъздава фактически твърдения, разпространени от друг.

С оглед изложеното съдът намира, че неправилно първоинстанционният съд е приел, че процесната статия не съдържа клеветнически твърдения като в тази връзка основателно е и възражението на въззивника, че същият неправилно не е направил преценка на доказателствения материал, събран досежно твърдените неимуществени вреди и наличието на пряко причинно-следствена връзка между тях и публикуването на процесните думи и изрази.

Приписването на съпричастност на едно лице към престъпна дейност или лица, които се занимават с такава, носи обективната възможност да накърни доброто име, честта и достойнството на оклеветеното лице. От събраните по делото доказателства, в частност показанията на свидетеля Златински, е видно, че въззивникът е изживял отрицателни емоции във връзка с противоправното поведение, осъществено от въззиваемия като същевременно се е почувствал и неудобно от общественото мнение, оформено в резултат от публикуваната информация, което на свой ред е довело за кратко да неговата десоциализация. Съдът приема, че показанията следва да се кредитират и в частта, с която се твърди, че за въззивника са настъпили вреди и по отношение на търговската му дейност, доколкото те съответстват на житейската логика - лицата, които упражняват законен бизнес е нормално да се опитват да отделят работните си отношения от такива, за които в обществото се говори, че имат съмнителни познанства и криминална дейност. Това съдът съобразява по отношение на накърняване на доброто име на лицето в обществото като отчита, че по делото не са представени доказателства за значителни търговски загуби, неключени или прекратени договори и други подобни. Съдът намира за неоснователно в тази връзка възражението на въззиваемия, че въззивникът е публична личност и следва да търпи по-интензивна критика. На първо място, съдът приема, че процесните изрази са твърдения за факти, а не оценка, предвид което по отношение на тях доводи за степен на критичност са неоснователни. Освен това той не е публична личност по смисъла на дадената в §7 от Резолюция 1165/1998 г. на СЕ дефиниция на това понятие- т.е. той не е осъществява публична дейност, не борави с обществени средства, не изпълнява други функции с обществено значение. Същият, видно от представените и други медийни публикации, е известен в обществото по-скоро във връзка с частните си контакти с определени личности и по –скоро като пострадал от посегателства срещу

негово имущество.

Като съобрази посоченото горе, съдът намира, че за да се репарират претърпените от противоправното поведение вреди, следва да се определи обезщетение в размер на 2 000 лв. При приемането на този размер съдът отчита, че въззивникът е подложен на спорадично медийно внимание (представени са публикации за неговата личност и от други медии) известен период на време и преди процесната статия, като тя не е първата или единствената, която го свързва пряко или непряко с контакти с криминално проявени среди и дейности т.е. той е подложен не за първи път на такива внушения, съответно отражението на конкретната статия във вътрешния му свят не е изключително силно, внезапно и неочаквано и съответно не е представлявало неочаквано за него събитие, което да повлияло цялостно на живота му, да го е потресло до степен, че да не иска с месеци да напуска дома си или да контактува с други хора. Съдът взима предвид и факта, че по делото не са представени доказателства, от които да може да се приеме, че въззивникът е изпитал и значителни бизнес затруднения, които да са дали отрицателен ефект върху психо-емоционалната му сфера. Предвид това съдът приема, че присъждането на обезщетение в по-голям размер не би отговаряло на същността на обезщетението и би довело до неоснователно обогатяване, предвид несъответствието с правилото на чл. 52 ЗЗД, като в същото време съобразява и факта, че медиите като „обществен страж“ не биха могли да изпълняват пълноценно и безпрепятствено тази ключова роля по съблюдаване на ценностите на демократичното общество, ако им бъдат налагани твърде тежки санкции, тъй като това би имало обезкуражаващ ефект спрямо тях. (*Radio France and Others v. France*).

При така изложените мотиви въззивният съд намира подадената въззивна жалба за основателна до размера от 2 000 лв. и неоснователна в останалата част.

Поради изложеното обжалваното решение следва да бъде отменено в частта, в която предявеният иск е отхвърлен за сумата от 2000 лв. и вместо него да бъде постановено друго, с което искът в тази част да бъде уважен. В останалата част, в която искът е отхвърлен за горницата над 2000 лв. до пълния предявен размер от 10 000 лв., решението следва да бъде потвърдено.

-

По разноските:

В резултат от изводите, до които въззивният съд достигна, решението на първоинстанционния съд следва да се ревизира и в частта за разноските. С оглед частичното уважаване на предявения иск, решението на СРС следва да бъде отменено в частта, в която в полза на „** часа“ ЕООД са присъдени разноски над 1200 лв.

На въззивника следва да се присъдят пропорционално на уважената част от иска разноски за производството пред първоинстанционния съд в размер от 480 лв. за държавна такса и адвокатско възнаграждение, както и разноски за производството пред

въззивния съд в размер от 440 лв. за държавна такса и адвокатско възнаграждение. На въззиваемия следва да се присъдят разноси за въззивното производство в размер от 240 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 20179726/01.09.2021 г., постановено по гр.д. № 26082/2020 г. по описа на СРС, 176 с-в, в частта, в която е отхвърлен предявеният от К. Д. М., ЕГН *****, срещу „** часа“ ЕООД, ЕИК ****, иск с правно основание чл. 49 вр. чл. 45, ал.1 ЗЗД за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди до размера от 2000 лв., както и в частта, в която К. Д. М., ЕГН *****, е осъден да заплати на „** часа“ ЕООД, ЕИК ****, разноси за сумата над 1200 лв. и вместо него постановява:

ОСЪЖДА на основание чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД, „** часа“ ЕООД, ЕИК ****, да заплати на К. Д. М., ЕГН *****, сумата от 2000 лв., представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди от публикация във в-к „24 часа“ от 21.08.2019г. (сряда) в бр.№ 227 в материал под заглавието : „Борецът М. от Пловдив е топлата връзка на А.А. с М.С. – двамата босове на нелегалните цигари у нас“ и на стр. 17 от бр. №227 от 21.08.2019г със заглавие: „2 месеца след ареста на алкохолния бос джипът на посредника е запален“ и на стр. 17 от бр.№ 227 от 21.08.2019г. за материал, озаглавен „Разследване“.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20179726/01.09.2021 г., постановено по гр.д. № 26082/2020 г. по описа на СРС, 176 с-в, в частта, в която е отхвърлен предявеният от К. Д. М., ЕГН *****, срещу „** часа“ ЕООД, ЕИК ****, иск с правно основание чл. 49 вр. чл. 45, ал.1 ЗЗД за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди за сумата над 2000 лв. до пълния предявен размер от 10 000 лв., предявен като частичен от вземане в общ размер от 50 000 лв.

ОСЪЖДА, „** часа“ ЕООД, ЕИК ****, да заплати на основание чл. 78, ал.1 ГПК на К. Д. М., ЕГН *****, разноси за първоинстанционното производство в размер от 480 лв. и разноси за въззивното производство в размер от 440 лв.

ОСЪЖДА К. Д. М., ЕГН *****, да заплати на основание чл. 78, ал.3 ГПК на „** часа“ ЕООД, ЕИК ****, разноси за въззивното производство в размер от 240 лв.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от съобщаването при условията на чл. 280 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____